ΑΠ20| ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/απ20-πεντηκοστη/

Η ημέρα της Πεντηκοστής γιορτάζεται πενήντα μέρες μετά το Πάσχα, όπως δηλώνει και η ονομασία της. Από τους χρόνους της ένσαρκης Παρουσίας του Χριστού κατά την Πεντηκοστή γιορτάζεται η κάθοδος, η δωρεά του Αγίου Πνεύματος στον άνθρωπο και γίνεται η αρχή της διάδοσης των Αληθειών, που ο Κύριος δίδαξε, από τους Αποστόλους.

Η σημασία της Πεντηκοστής είναι μεγάλη. Δεν είναι μια μέρα που θυμίζει στον άνθρωπο την επιφώτιση των Αποστόλων από το Άγιο Πνεύμα, αλλά του δηλώνει τη δυνατότητα καθόδου του Πνεύματος και επισκίασης απ’ Αυτό κάθε ανθρώπου. Το Άγιο Πνεύμα δεν παραχωρείται από τον Θεό μόνο στους Αποστόλους. Παραχωρείται σε κάθε άνθρωπο, που πραγματικά προσπαθεί να εναρμονίσει τον εαυτό του με το Θείο και ποθεί τη Θεία δωρεά. Αυτό είναι το μεγάλο μήνυμα, που η ημέρα της Πεντηκοστής μεταφέρει.

Την εποχή του Χριστού, την ημέρα της Πεντηκοστής, όπως αναφέρεται στις Πράξεις Β΄ 1 -13, οι Απόστολοι ήταν συγκεντρωμένοι στον ίδιο τόπο. Το Άγιο Πνεύμα κατήλθε και σαν γλώσσες φωτιάς κάθισε στο κεφάλι καθενός από τους Αποστόλους, που αμέσως εμφάνισαν τις ικανότητες τις οποίες απέκτησαν από τη Θεία Φώτιση και Επενέργεια.

Το γεγονός αυτό από πολλούς θεωρείται μια προσφορά του Θεού στους λίγους εκλεκτούς Του. Όμως αυτό είναι το λάθος. Γιατί ο Θεός δεν ξεχωρίζει ανάμεσα στους ανθρώπους, καλεί όλους να Τον ακολουθήσουν. Όμως είναι Δίκαιος και Παντογνώστης, και γνωρίζει το εσώτερο «είναι» του κάθε ανθρώπου. Ξέρει την Πνευματική του εξέλιξη, την προσπάθειά του για καλυτέρευση και άνοδο, τον ειλικρινή πόθο του. Το Έλεος Του και η Αγάπη Του αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, όμως στον καθένα παρέχει ανάλογα με τον αγώνα και την αφοσίωση που έχει καταδείξει, ανάλογα με την ικανότητά του και την ετοιμότητα να σηκώσει τη Θεία Χάρη και τις Δωρεές και να τις εκδηλώσει με Τέλειο τρόπο.

Ο Κύριος όταν βρισκόταν στη γη είχε πει: «πολλοί γαρ εισί Κλητοί, ολίγοι δε Εκλεκτοί»,

εννοώντας ακριβώς, ότι ο ελεύθερος χειρισμός του ανθρώπου θα τον οδηγήσει στην υψηλή θέση του ενσυνείδητου μαθητού Του και πραγματικού υπηρέτη του Θείου Θελήματος. Ο Θεός δεν περιορίζεται. Μπορεί ταυτόχρονα να διδάσκει, να νουθετεί και να δίνει Χάρη και Εξουσία σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα. Δεν λέει μόνο τόσοι θα εξελιχθούν αυτή την περίοδο, γιατί μόνο αυτό τον αριθμό μπορώ να κατευθύνω και να επιφωτίζω. Ο Θεός είναι η Ανεξάντλητη Πηγή των Θείων Δυνάμεων, η Πηγή απ' όπου εξεπορεύθη η Δημιουργία. Είναι Άναρχος και Ατελεύτητος, Αιώνιος και Άπειρος. Και όπως είναι φυσικό άπειροι είναι και οι τρόποι που κατευθύνει, καθοδηγεί, προετοιμάζει, βοηθά και προσφέρει. Για τον Θεό κάθε άνθρωπος, όση σκόνη και αν έχει μαζέψει επάνω του, όσο και αν πλανάται, είναι η εκδήλωσή Του, ένα κομμάτι από τον Εαυτό Του. Είναι η Πνοή Του, που σίγουρα θα επιστρέφει στην Πηγή απ' όπου ξεκίνησε. Άρα η λέξη εκλεκτός αναφέρεται όχι στο Θέλημα του Θεού, αλλά στο θέλημα του ανθρώπου. Γιατί ο Θεός επιθυμεί όλοι να γίνουν κομιστές της Θείας Χάρης, αφού όλοι μέσα τους μεταφέρουν το Πνεύμα, τις Σπίθες και τα Θεϊκά Στοιχεία, που προϋποθέτουν και οδηγούν στην Τελείωση. Ο άνθρωπος μόνος του καθορίζει τη θέση του. Η δική του επιθυμία και προσπάθεια τον κατατάσσει από τους απλώς Κλητούς στους Εκλεκτούς, που έχουν καλλιεργήσει τις Θείες ιδιότητές τους και μπορούν να εκδηλώσουν και να διαδώσουν το Θείο Θέλημα.

Οι Απόστολοι είχαν περάσει μια περίοδο μαθητείας δίπλα στον Κύριο. Είχαν απαρνηθεί τη γήινη ζωή τους, και τις προσκολλήσεις τους. Είχαν αφιερωθεί ολοκληρωτικά στο Έργο του Κυρίου, στην υπηρεσία του Θεού. Η παράδοσή τους στον Θεό, η πίστη και η αγάπη τους, είχε σαν αποτέλεσμα να λάβουν ενίσχυση από τον Θεό, να εμπλουτισθούν με περισσότερες Θείες δυνάμεις και ιδιότητες, για να μπορέσουν να εκτελέσουν το Έργο τους. Η χορήγηση φανερής Χάρης άμεσα στον άνθρωπο από τον Θεό, ανοίγει το δρόμο μιας νέας πορείας. Της πορείας που ο άνθρωπος και ο Θεός ερχόμενοι σε επαφή και επικοινωνία θα συνεργάζονται, ώστε με τη βοήθεια του Θεού η ανθρωπότητα να ξεφύγει από τα γήινα δεσμά της και να εξυψωθεί στον Ουρανό. Η ημέρα της Πεντηκοστής έχει μια βαθύτερη ερμηνεία, που δείχνει και επεξηγεί αυτήν ακριβώς την πορεία.

Ο άνθρωπος, που ακολουθεί Πνευματική γραμμή, είναι αναγκαίο να μαθητεύσει. Πρέπει να έρθει σε επαφή με τις Πνευματικές ιδέες, να εξασκήσει το νου του, ώστε να επιδέχεται και να σχηματίζει μόνο αυτές, απομακρύνοντας τις διανοιακές συλλήψεις, που αποσκοπούν να τον παραπλανήσουν. Πρέπει πρώτα να γίνει απόλυτος γνώστης των ιδεών και να εξυψώσει το νου του. Πρέπει αρχικά νοητικά να συλλάβει την Πνευματική του υπόσταση και να προσπαθήσει να κατανοήσει τις υποχρεώσεις και τα δικαιώματα που τη συνοδεύουν, τον διαφορετικό τρόπο ζωής, που απαιτεί, για να μπορέσει να την εμφανίσει. Δηλαδή, είναι απαραίτητο πρώτα ο νους να

διευρυνθεί, να λάβει Πνευματικές, Ανώτερες προεκτάσεις, για να εκδηλώσει ο άνθρωπος το πνεύμα του. Διαφορετικά, οποιαδήποτε Πνευματική εκδήλωση θα διαγράφεται από τον περιορισμένο νου, χωρίς να μπορεί να φέρει καμιά μεγάλη Πνευματική αλλαγή, αλλά και χωρίς να δίνει έρεισμα στο νου να ανακαλύψει τις πτυχές της εσωτερικής Πνευματικής υπόστασης.

Ο άνθρωπος για να μπορέσει να αναγάγει το νου του, πρέπει να αντικαταστήσει όλες τις αναληθείς σκέψεις και συλλογισμούς, τους κατασκευασμένους από την υποκειμενικότητα του «εγώ» και της κοινωνικής θέσης, από Αληθείς και Απόλυτες ιδέες για τον Θεό και τον Άνθρωπο. Πρέπει να συγκεντρώσει κάθε προσπάθειά του στην αποκατάσταση της Αλήθειας και στην εξυπηρέτησή της. Ζώντας μέσα σ’ ένα κόσμο που παρουσιάζει συγκρούσεις και αντιφάσεις, πρέπει να μάθει να διακρίνει αρχικά το σωστό και να κατευθύνει όλες του τις δυνάμεις προς αυτό, ώστε αργότερα να εξαλείψει το λάθος, που είναι ανθρώπινο γέννημα και στην πραγματικότητα δεν υπάρχει. Πρέπει να καταλάβει ότι αυτό που ονομάζει προσωπικότητα και μέχρι τώρα πίστευε ότι είναι ο εαυτός του, δεν είναι παρά ένα κάλυμμα, που του κρύβει τον πραγματικό του Εαυτό. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την επίμονη συγκέντρωση όλων των διεργασιών του νου στην Πνευματική αποκάλυψη και πραγματικότητα. Όσο ο νους επεξεργάζεται την Αλήθεια, τόσα περισσότερα αληθή συμπεράσματα και πορίσματα εξάγονται, που τον διευκολύνουν στην εξέλιξή του και στη σύλληψη πιο υψηλών ιδεών από τα Ανώτερα Πνευματικά πεδία.

Μόλις ο νους κατεργασθεί πλήρως τις ιδέες και τις συλλήψεις, που δέχεται από ένα Πνευματικό πεδίο, αυτές μεταπηδούν στη συνείδηση για να γίνει και η ενσυνείδητη κατεργασία τους και θεμελίωσή τους, που θα φέρει και τις ανάλογες πράξεις. Ο νους μένει ελεύθερος για να δεχτεί καινούργιες ανώτερες ιδέες, ενώ ταυτόχρονα ο άνθρωπος συνειδητοποιώντας και φανερώνοντας το Πνευματικό υλικό που έλαβε, προετοιμάζεται εσωτερικά και εξωτερικά για μεγαλύτερα σκαλοπάτια και βαθμίδες εξέλιξης. Όσο ο νους ανέρχεται σε υψηλότερα πεδία, τόσο περισσότερες ικανότητες και δραστηριότητές του αφυπνίζονται και ενεργοποιούνται για την κατανόηση των ιδεών, ενώ συγχρόνως απαιτείται και μεγαλύτερη πειθαρχία του σώματος στις Πνευματικές επιταγές.

Η εσωτερική προετοιμασία και πρόοδος είναι πάντοτε συνδεδεμένη και αλληλένδετη και με την εξωτερική. Δεν είναι δυνατόν να πιστεύει κανείς, ότι έχει μεταβεί στο στάδιο του Πνευματικού ανθρώπου με το εσωτερικό μεγαλείο και την αναπτυγμένη Πνευματικότητα και να επιδίδεται στις απολαύσεις της γήινης ζωής, που αποκοιμίζουν το πνεύμα. Ο Πνευματικός άνθρωπος βρίσκεται

πάντα στο Πνευματικό του ύψος. Εξετάζει τις καταστάσεις, δεν παρασύρεται, δεν μπλέκεται σε μικροπρέπειες και ανθρώπινες γήινες διενέξεις, ούτε δέχεται επιρροές απ' αυτές. Δεν θεωρεί καταπίεση τον περιορισμό των σωματικών του έξεων, αλλά ανάγκη. Γιατί γνωρίζει, ότι για να επικρατήσει το Πνεύμα, πρέπει να καταπατηθεί η ύλη. Δεν δυσανασχετεί, αλλά άμεσα υπακούει στις Πνευματικές εντολές, οποιοδήποτε υλικό περιορισμό και αν του επιβάλλουν. Γιατί δεν τον βλέπει σαν περιορισμό, αλλά σαν ένα καινούργιο εφόδιο, μια καινούργια κατάκτηση, που θα τον ξεπλύνει από ένα ακόμα στρώμα σκόνης, θα τον ελευθερώσει από ένα ακόμα δεσμό, για να μπορέσει με μεγαλύτερη ταχύτητα να φτάσει στην πραγματοποίηση του πόθου του. Ξέρει επίσης ότι δεν αρκεί μόνο η εξέλιξη του πνεύματος και η παροχή του Φωτός και της Χάρης, αλλά ότι απαιτείται και ο εκλεπτυσμένος φυσικός φορέας, που θα μπορεί να συμβαδίσει με το Πνεύμα, να δεχθεί το Φως και τη Χάρη και να τα εκδηλώσει. Βέβαια ο φυσικός φορέας μετά το τέλος της γήινης διαδρομής του θα παραμείνει στη γη, ενώ το πνεύμα θα ανέβει σε Ουράνιες Πνευματικές Σφαίρες.

Όσο όμως το πνεύμα είναι ενδεδυμένο μ' αυτόν τον σάρκινο χιτώνα, ο άνθρωπος πρέπει να φροντίζει, ώστε να είναι όσο το δυνατόν πιο λεπτός και υφασμένος από τα πιο εξυψωμένα υλικά στοιχεία, για να μην περιορίζονται οι κινήσεις του πνεύματος. Είναι αδιανόητο για τον Πνευματικό άνθρωπο να παραμείνει στάσιμος σ' ένα σημείο εξέλιξης, επειδή δεν έχει κατάλληλα προετοιμάσει το σώμα του, για να δεχτεί περισσότερο Θείο Ρεύμα και Φως. Όσο η καλλιέργεια και το δυναμικό τού πνεύματός του, του επιφυλάσσει μεγαλύτερες επιτεύξεις, τόσο και προσαρμόζει το σώμα του σε νέες δονήσεις, σταματώντας συνήθειες που δεν συνταυτίζονται με την Πνευματική πορεία του.

Όταν ο άνθρωπος δεν ξεφεύγει από ορισμένες υλικές του προσκολλήσεις, επειδή τις νομίζει ασήμαντες, σιγά - σιγά θα δει ότι δεν εξελίσσεται και μερικές φορές θα νιώσει και ελάττωση του Φωτός και της Χάρης. Αυτό συμβαίνει, γιατί με τη θέλησή του περιορίζει τις δυνατότητές του, αρνούμενος να ξεφύγει εντελώς από την ύλη. Οι δονήσεις του σώματός του δεν κρατούνται σταθερές, αλλά αυξομειώνονται, πέφτουν και ανέρχονται πάλι, ανάλογα με τον τρόπο που ο άνθρωπος ενεργεί και εκδηλώνεται. Ένας τέτοιος φυσικός φορέας με μεταβλητές δονήσεις είναι φυσικό, ότι δεν μπορεί ν' αντέξει τους ισχυρούς κραδασμούς και δονήσεις του Φωτός και της Θεϊκής Ενέργειας.

Επομένως δεν πρόκειται να τις δεχτεί, γιατί είναι δυνατόν να προκαλέσουν σ' αυτόν ανωμαλίες.

Έτσι ο ίδιος ο άνθρωπος, χωρίς να το καταλαβαίνει, από μια επιπόλαια ανθρώπινη επιθυμία του δεν ανυψώνει και δεν διατηρεί τις δονήσεις σ’ ένα ορισμένο ύψος, που θα του επιτρέψει σταδιακά να δέχεται περισσότερο Φως και Χάρη και να εναρμονίζεται με αργό, αλλά σταθερό ρυθμό με τις Θείες δονήσεις. Άρα είναι καταφανής η ανάγκη της ταυτόχρονης εσωτερικής και εξωτερικής προετοιμασίας, ώστε η Πνευματική εξέλιξη χωρίς εμπόδια να εκδηλώνεται και να εξωτερικεύεται.

Ο άνθρωπος που αγωνίζεται για ένα Πνευματικό στόχο, πρώτα κατανοεί αυτόν, μετά τον συνειδητοποιεί και τον θέτει σε ενέργεια για να δρέψει τους Πνευματικούς καρπούς. Συνεχώς προχωρεί σε ψηλότερους στόχους, που χρειάζονται μεγαλύτερη δραστηριότητα και ενεργοποίηση. Οι Πνευματικοί καρποί, που παράγονται από τις προσπάθειες του ανθρώπου, του προσδίδουν δυνάμεις και ενεργητικότητα, ώθηση για μεγαλύτερη προσπάθεια, που θα επιφέρει πιο Πνευματικά αποτελέσματα. Έτσι όλες οι ικανότητες και δραστηριότητες του νου και του σώματος στρέφονται στην αναγνώριση και δόξα του πνεύματος. «Και εν τω συμπληρούσθαι την ημέραν της Πεντηκοστής ήσαν άπαντες όμοθυμαδόν επί το αυτό» (Πράξ. Β’, 1).

Ο άνθρωπος πλέον έχει ξεφύγει από το στάδιο της απλής εξάσκησης, όπου υπήρχε σε μεγάλο βαθμό η εξάρτηση από την ύλη. Έχει ολοκληρώσει την εσωτερική και εξωτερική του προετοιμασία. Ο νους του έχει εναρμονισθεί με το Θείο Νου, η συνείδησή του βιώνει Πνευματικές καταστάσεις και το σώμα του χρησιμοποιείται σαν όργανο εξωτερίκευσης του πνεύματος. Έχει φτάσει στο σημείο, που μπορούν να εισχωρήσουν εντός του Πνευματικές ενέργειες και που ο νους του μπορεί να συνταυτισθεί με το Χριστικό Νου. Αυτό συμβαίνει γιατί ο άνθρωπος έχει ανακαλύψει την Αλήθεια. Δεν επιδιώκει να στηρίζεται στις δικές του νοητικές συλλήψεις, ούτε εμμένει πεισματικά σε αναλύσεις γεγονότων και καταστάσεων, που σύμφωνα με τη λογική είναι σωστές, όμως καταρρίπτονται αμέσως με τον Πνευματικό έλεγχο. Έχει σπάσει τα όρια του «εγώ» και της προσωπικότητας, έχει ξεπεράσει την ανάγκη της Κοσμικής και Κοινωνικής αναγνώρισης. Ενδιαφέρεται μόνο για την εδραίωση εντός του, αλλά και σ’ όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους, της Αλήθειας.

Δεν τον απασχολούν οι δυσκολίες που θα αντιμετωπίσει και η κατακραυγή, επειδή ξεφεύγει από το Κοινωνικό Κατεστημένο. Δεν υπάρχει γι’ αυτόν στη γη κανένας ανθρώπινος δρόμος, που να μπορεί ν’ ακολουθήσει. Έχει προσαρμοσθεί και ενταχθεί στο δρόμο του Κυρίου. Τα μάτια του δεν ατενίζουν τη Γη, αλλά τον Ουρανό, και τα πόδια του πατάνε στη Γη με μοναδική σκοπιμότητα να

τον βοηθήσουν να κάνει το Πνευματικό άλμα, που θα τον μεταφέρει στον Ουρανό. Ο άνθρωπος έχει παραμερίσει το γήινο εαυτό του και έχει εκδηλώσει και εξυψώσει την Πνευματική του υπόσταση. Και φυσικά έλκει ανάλογα με τα έργα του. Η Πνευματική του πορεία με τους σκληρούς αγώνες, αλλά και τις Πνευματικές επιτυχίες τον έχει καταστήσει κατάλληλο και ικανό για τη μεγάλη δωρεά, που θα τον οδηγήσει σίγουρα στον Πατέρα - Θεό. Ο συνηθισμένος νους του (συνειδητός νους) συγχωνεύεται με τον Τέλειο Χριστού Νου (Υπερσυνείδητος Νους) και ολόκληρο το σώμα του απολαμβάνει την ευεργετική επίδραση των Πνευματικών ενεργειών, που πλημμυρίζουν κάθε μόριό του. «και επλήρωσεν όλον τον οίκον ου ήσαν καθήμενοι» (Πραξ. Β΄, 2).

Ο άνθρωπος πληρούται από το Άγιο Πνεύμα και κατευθύνεται απ’ Αυτό. Περιβάλλεται μέσα στη Φωτεινή Λάμψη Του. Ζει στη γη, χωρίς να έχει καμία σχέση μ’ αυτήν. Συνδέεται με τους Ουράνιους και Πνευματικούς χώρους και όλες οι ενέργειές του συντελούν στην Πνευματική εξέλιξη και άνοδο του συνόλου, γιατί πλέον δεν μπορεί να διαχωρίσει. Το Έλεος και η Αγάπη του Θεού καταξίωσε και βράβευσε την ενσυνείδητη πορεία του, παρέχοντάς του το Άγιο Πνεύμα. Ο άνθρωπος μπαίνει σε νέα τροχιά εξέλιξης. Όχι της ανθρώπινης, αλλά αυτής που ο Χριστός ζει μέσα του. Τώρα δεν υπάρχει περίπτωση οπισθοχώρησης, γιατί έχουν κοπεί οι γέφυρες, που τον ενώνουν με τη γη.

Βαδίζει παράλληλα με αυτήν, απομακρυνόμενος ολοένα και περισσότερο. Δεν υπάρχει αυτός, αλλά ο εσωτερικός του Χριστός, που είναι απαραίτητο να ενηλικιωθεί πλήρως. Έχει αφομοιωθεί κατά μεγάλο βαθμό και προχωρεί προς την πλήρη αφομοίωση από το Πνεύμα το Άγιο, οπότε κάθε στιγμή θα είναι αδιάσπαστος με Αυτό και θα μιλά, θα διδάσκει, θα νουθετεί, θα εκδηλώνεται μέσα απ’ Αυτό, μεταφέροντας τη δική Του Φωνή, που είναι η Φωνή του Κυρίου και Θεού.

Η εισροή του Αγίου Πνεύματος στον άνθρωπο δεν γίνεται με τρόπο ομαλό. Θεία Φωτιά μπαίνει στον άνθρωπο. Το γήινο κορμί έρχεται σε επαφή με τη Θεία Ενέργεια και διακατέχεται από αυτήν. Ολόκληρος ο άνθρωπος μεταλλάσσεται και μετουσιώνεται, για να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες. Τα λόγια του Ευαγγελίου: «και εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας» (Πράξ. Β΄, 2), δηλώνουν την ένταση και την ισχυρή δόνηση του Θείου Ρεύματος, που κατέχει τον άνθρωπο, και τον τρόπο με τον οποίο εισέρχεται. Η επαφή του ανθρώπου με το Άγιο Πνεύμα δεν είναι απλή. Το Θείο Φως καίει και οι Θείες δονήσεις είναι πάρα πολύ ψηλότερες από τις δονήσεις που ένα γήινο σώμα μπορεί να δονηθεί. Γι’ αυτό χρειάζεται μεγάλη καθαρότητα και πραγματική συνεχής προσπάθεια, ώστε η Πνευματική υπόσταση να μετουσιωθεί και

αναβιβασθεί χωρίς προβλήματα και ο φυσικός φορέας να δονείται στις ψηλότερες δυνατές δονήσεις, για να μπορέσει να δεχθεί τις Θείες και να εναρμονισθεί μαζί τους.

Ο συνειδητός νους του ανθρώπου δεν αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει, ούτε κατανοεί τη συγχώνευσή του με τον Υπερσυνείδητο Νου. Επίσης, η ευλαβής φύση του δεν μπορεί να συναισθανθεί τη μετουσίωση της Πνευματικής υπόστασής του. Γι' αυτό δημιουργείται μια εσωτερική αντίδραση και σύγχυση («συνήλθε το πλήθος και συνεχύθη»). Επικρατεί για λίγο μια εσωτερική ανισορροπία, μέχρι να ολοκληρωθεί η μετάβαση στη νέα κατάσταση. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να κατανοήσει τι αισθάνεται, ενεργεί όχι συνειδητά και πολλές φορές η ευλαβής φύση του τρομάζει με τις εκδηλώσεις και ενέργειές του, γιατί είναι ξένες προς αυτήν. Δεν μπορεί να τις εξομοιώσει με καμιά γνωστή της κατάσταση, γιατί δεν περιλαμβάνονται στα δικά της περιορισμένα πλαίσια.

Ο άνθρωπος αν αφεθεί στις εσωτερικές του αντιδράσεις, που του γεννούν αμφιβολίες για τη Θεία Προέλευση των μεταλλαγών που νιώθει, κινδυνεύει να χάσει την ισορροπία του. Η πίστη (Πέτρος) είναι η μόνη που μπορεί να τον βοηθήσει. Μια πίστη όχι όμως επιπόλαια, αλλά ενσυνείδητη και σταθερή. Εδραιωμένη από τις προσωπικές εμπειρίες, από τις εσωτερικές αληθείς γνώσεις του. Ισχυρή, δυνατή και ακλόνητη, στηριζόμενη πάνω στις Πνευματικές της βάσεις, και όχι σε ονειρώδεις και φανταστικές καταστάσεις. Αυτή η πίστη γνωρίζει και αναμένει τη μετουσίωση του ανθρώπου.

Διαισθάνεται, ότι όταν συμβεί να εμφανισθούν νέες Πνευματικές πτυχές, θα είναι διαφορετική, γρήγορη και ακατανόητη η μεταλλαγή και οι εκδηλώσεις του Ανθρώπου. Μόνο αυτή η πίστη μπορεί να βεβαιώσει τη Θεϊκή υπαγόρευση της μετουσίωσης, που γίνεται εντός του και να επαναφέρει το «είναι» του στην αρχική Πνευματική του ισορροπία. Αν η πίστη του δεν έχει φθάσει σ' αυτό το εξυψωμένο σημείο, τότε ο άνθρωπος κρίνεται ακατάλληλος για τη δωρεά των δωρεών, γιατί αν τη δεχτεί μάλλον θα συντείνει στην αποδιοργάνωσή του, παρά στη μετουσίωσή του και ανασυγκρότησή του από άυλα στοιχεία, που το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος του παρέχει.

Η κατάσταση στην οποία έρχεται ο άνθρωπος που δέχεται το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος, είναι μια κατάσταση έξαρσης και έκστασης. Μιας έξαρσης και έκστασης όμως πολύ ισχυρής, που με κανένα άλλο τρόπο δεν μπορεί να δημιουργηθεί. Όλες οι Πνευματικές ιδιότητες και ικανότητές του βρίσκονται σε εγρήγορση, ενώ και νέες εμφανίζονται και προστίθενται σ' αυτές, που μέχρι

τώρα εκδήλωνε. Η δυνατή του πίστη αποκαθιστά την ισορροπία και μέσα του επικρατεί μια Υπερκόσμια Αγαλλίαση.

Ο άνθρωπος μοιάζει λίγο σαν να βρίσκεται σε μέθη. Μέθη όμως που δεν παράγεται από το κρασί, αλλά από το Πνεύμα. Η Πνευματική αυτή μέθη δεν προκαλεί καταστροφές, δεν αποδυναμώνει και καταρρακώνει τον άνθρωπο, όπως η προερχόμενη από το κρασί. Αντίθετα, του δίνει Πνευματική διαύγεια, αναπτύσσει όλες τις Πνευματικές ικανότητες, τον εμπλουτίζει με Πνευματικές δυνάμεις. Το Πνευματικό κρασί, η Πνευματική αυτή έκχυση, συνεχώς ανανεώνεται και ουδέποτε ελαττώνεται. Παραμένει σταθερή ή αυξάνεται ανάλογα με την Πνευματική ενέργεια και εκδήλωση, που κάθε φορά συντελείται και τις Πνευματικές δυνάμεις, που καταναλώνονται.

Ο μετουσιωμένος άνθρωπος εκδηλώνει και φανερώνει την Αλήθεια με καινούργιους τρόπους (λαλείν ετέραις γλώσσαις). Οι ικανότητες του νου (μαθητές) λαμβάνουν νέες δυνάμεις στην έκφραση και εξωτερίκευσή τους. Το Πνεύμα τού δίνει τη δυνατότητα να προσεγγίζει κάθε άνθρωπο με ένα διαφορετικό τρόπο, να γνωρίζει το εσωτερικό του «είναι» και να του παρουσιάζει την Αλήθεια, χωρίς να την παραποιεί, αλλά προσαρμόζοντάς την στο δικό του τρόπο σύλληψης και συνειδητοποίησης, ώστε πιο εύκολα να την κατανοήσει, να την αναγνωρίσει και να την εφαρμόσει.

Εφόσον βρίσκεται σε επαφή και ταύτιση με το Πνεύμα, γνωρίζει άμεσα την απάντηση σε κάθε Πνευματική απορία. Είναι γνώστης των πάντων, καθώς το Άγιο Πνεύμα γνωρίζει το παν, όμως αυτή του η γνώση έρχεται σε συνειδητή κατάσταση τμηματικά, με την άδεια του Πατέρα και του Υιού και μόνο για την εξυπηρέτηση του Έργου της διάδοσης και εγκαθίδρυσης της Αλήθειας και όχι για τον κορεσμό της νοσηρής περιέργειας, που δεν οδηγεί σε Πνευματικούς στόχους, ούτε έχει Πνευματική σκοπιμότητα. Ο μετουσιωμένος άνθρωπος σαν μοναδική του επιθυμία έχει να κηρύξει τη σωτηρία του ανθρώπου και την επιστροφή του στον Πατέρα - Θεό, να αναγεννηθεί πλήρως και να οδηγήσει και την ανθρωπότητα σ’ αυτή την αναγέννηση.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει, ούτε να συναισθανθεί την εσωτερική κατάσταση που βιώνει αυτός, που έχει δεχθεί τη δωρεά του Πνεύματος. Η καθημερινή προσευχή του του ενισχύει τις δυνάμεις και πολλές φορές τον φέρνει σε στιγμιαία επαφή με το Πνεύμα, δημιουργώντας του έξαρση, ανύψωση και αγαλλίαση. Όμως αυτή η Πνευματική εμπειρία δεν μπορεί ούτε στο ελάχιστο να συγκριθεί με την απερίγραπτη εμπειρία της κατοχής από το Άγιο Πνεύμα και της

συνεχούς βίωσης υψηλών καταστάσεων, που ανήκουν σε Ανώτερα Πνευματικά πεδία και καμιά σχέση δεν έχουν με τον ανθρώπινο παράγοντα. Η έξαρση που προέρχεται από μια στιγμιαία επαφή με το Πνεύμα, επιτρέπει να διεισδύσουν στοιχεία ανθρώπινα και απαιτείται μεγάλη προσπάθεια και προσοχή για να αποφευχθεί αυτή η διείσδυση.

Αντίθετα, όταν ο άνθρωπος διατελεί υπό συνεχή επαφή, δεν υπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος, γιατί η ανθρώπινη, φθαρτή υπόσταση δεν υφίσταται. Μέχρι να φθάσει όμως σ' αυτό το σημείο, πρέπει καθημερινά να προσεύχεται και να επιδιώκει να έρχεται σε επαφή με το Άγιο Πνεύμα. Έτσι μόνο μπορεί να προετοιμαστεί, να εξαγνισθεί, να ενεργοποιήσει τους Πνευματικούς του αγωγούς, για να μπορέσει κάποτε να οδηγηθεί στην ολοκληρωτική κατοχή του από το Πνεύμα.

Βέβαια και αυτή η προετοιμασία δεν είναι εύκολη, ούτε μπορεί να γίνει από κάθε άνθρωπο. Χρειάζεται και αυτή μια ορισμένη Πνευματική εξέλιξη και μια Πνευματική κυριαρχία. Υπάρχει, δηλαδή, μια σειρά από σκαλοπάτια, που ο άνθρωπος πρέπει ν' ανέβει και σαν φυσικός φορέας και σαν Πνευματική υπόσταση. Δεν υπάρχουν διακρίσεις στην Πνευματική οδό, ούτε ευκολίες. Ο καθένας αγωνίζεται με ίσους όρους και ανάλογα με την προσπάθειά του, την επιμονή του και τον πόθο του, απολαμβάνει τ' αποτελέσματα.

Πάντως σε οποιοδήποτε στάδιο και αν βρίσκεται ο άνθρωπος, η ημέρα της Πεντηκοστής φανερώνει τη συνάθροιση των Πνευματικών δυνάμεων που έχει ενεργοποιήσει, προς το σκοπό του θερισμού των πρωτοκαρπίων του πνεύματος ή την αφιέρωση των νέων δυνάμεων του πνεύματος σε ανιδιοτελή υπηρεσία στον αμπελώνα του Κυρίου. Επίσης υπενθυμίζει τη δυνατότητα ανόδου και εξέλιξης, ώστε να πραγματοποιήσει μεγαλύτερες Πνευματικές επιτεύξεις και να πλησιάσει πιο κοντά στην εξυψωμένη κατάσταση, που θα του επιτρέψει να δεχτεί το Πνευματικό βάπτισμα, που αναμένει όλους τους ανθρώπους.

Όταν έχουν ενεργοποιηθεί όλες οι Πνευματικές δυνάμεις, τότε συμβαίνει η ολοσχερής αφιέρωση και αφοσίωση κάθε Πνευματικής ικανότητας στην υπηρεσία του Κυρίου, η οδός προς τον Κύριο γίνεται ευθεία και συντελείται το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος.